

ner goederen. Waarop Trevancoor, mits de gerezene onlusten tusschen Mamoedelichan en Chansaijboe in het Madureese rijk, met een groot gedeelte zijnder troepen tot aan de frontieren van 't evengemelde land is voortgerukt, waarschijnlijk om die combattanten te observeren.

Fol. 1809r-1810v.

(Het schijnt dat de rust in Malabar nu is hersteld, maar er doen zich nieuwe tekenen van oorlogvoering voor. In het zuiden werd Travancore door de vorst van Madurai te hulp geroepen en aangesproken op achterstand van betaling. [fol. 1811] In het noorden blijft de prins-regent van de Kolathiri bij Travancore aandringen op hulp in de strijd tegen Ali Radja, die de zamorin van Calicut niet heeft weten af te houden van onderwerping aan Travancore. Hij is vanuit Ponnani naar Calicut opgerukt om bijdragen te eisen en de bewegingen van de genoemde prins van de Kolathiri in de gaten te houden. Hij vreest terecht dat deze samen met hulptroepen van Travancore en de zamorin zal terugkeren. Men zegt dat dat hen ook zou kunnen bewegen om van Haydar Ali, de nieuwe bezetter van Canara, om bescherming te vragen. De tijd zal het leren, maar het is zeker dat Travancore zijn doel om alleenheerser over Malabar te worden bijna heeft bereikt. De koning van Cochín en de zamorin van Calicut brachten hem hulde en de Kolathiri zal van hem op geen betere voorwaarden dan Cochín, hulp ontvangen. Het is te wensen dat hij de vermetele Ali Radja, die de inzameling van peper ernstig belemmert, uit de weg zal ruimen. Immers door het fortificeren van de hoogten [fol. 1812] bij Cannanur, heeft hij de vesting van de Compagnie in een gevaarlijke situatie gebracht. Door zijn samenwerking met de Maratha's en andere rovers en zijn eigen macht zal hij niet, zoals het bestuur meent, door het geschut van het fort en twee sloepen tot inbinden gedwongen kunnen worden. Het volk en de schepen die op Ceylon en elders nodig zijn, kunnen niet voor een afdoende expeditie ingezet worden. Maar het zou een goede zaak zijn als Travancore, op weg naar de alleenheerschappij, een tegenstander ontmoet die hem kan vernederen. Ook voor de Compagnie is de gang van zaken riskant, want commandeur Godefridus Weyerman heeft vernomen dat de koning van Cochín zich, gezien zijn belangen, verplicht voelde zich aan de kant van Travancore te scharen, als het iets vijandelijks tegen de Compagnie zou ondernemen. Daarom is op 6 oktober 1763 besloten om het bestuur te Cochín op te dragen hiernaar onderzoek te doen. [fol. 1813] Er mag daaraan desnoods iets besteed worden. Naar buiten toe geven de vorsten blijk van vriendschap)

--- want den koning van Cochim heeft niet alleen geresigneert van alle pretensien op landerijen die als panden van den samorijn werden aangemerkt, maar ook beloofd dat de gewoone recognitie van de heerlijkheid Maprana zoude opbrengen, item de landen tusschen Chettua en Baijpin geensints infesteeren, maar alle articulen met de Compagnie eertijds gecontracteerd heyliglijk nakomen. En Trevancoor, schoon hij de voldoening der Attengase schulden en het fixeeren der limiten op Bitsjoer en St. Andries alsnog gedilayeert, heeft egter de novo erkent de superioriteyd van d' E. Comp. over de landstreek tusschen Chettua en Baijpin en aangenomen den samorijn te disponeeren tot de dus lange door hem geweygerde afstand zijner landerijen in dat district, als een pand voor zijne debet aan d' E. Comp. met concessie aan de revenuen daarvan zonder eenige bedugting voor moeylijke gevolgen in te vorderen.

Fol. 1813r-v.

(Maar deze vorsten eisen wel van de Compagnie een tegenprestatie, zoals de moeilijk te weigeren vraag om contanten, diverse ammunitie [fol. 1814] en andere benodigdheden tijdens deze laatste oorlog. Wat aan de koning van Cochín werd geleverd is vereffend met zijn aandeel in de tollén en gedeeltelijk met landerijen. Dit is goedgekeurd om op deze manier op de bezittingen van de koning op het eiland Vypin beslag te kunnen leggen. De zekerheid die Travancore gaf, is slechts die van een overvloedige leverantie van peper, waarvan 3000 kandijl geleverd zou worden. Maar de veldtocht van Travancore tegen Camsaayba ontnam het volk dat daarbij betrokken was, de mogelijkheid de peper te oogsten en aan te voeren. Zo is in de periode van 20 april 1762 tot 31 maart 1763 door Travancore 1.298.060